

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

KÁRTYAVÁR

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEM ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

A FRANCIA LÁNY

A válság közepette nem értünk rá foglal kozni olyan apróságokkal, mint a nemzeti büszkeség. Megmondom őszintén: engem bánt az, ami a francia diáklány ügyében történik. Sajnálom a francia diáklányt. Idejött tanulni, hozzánk. Pontosan nem tudom, hogy szegény Ophélie Bretnacher miért pont bennünket választott. Nem hiszem, hogy azért, mert a magyar egyetem nekünk ugyan sokba kerülnek, de a francia jövedelmekhez képest kifejezetten barátiak az áraik. A képekből ítélve a család nem tartozik a francia szegénysztyálya. Lehet, hogy a kíváncsiság hozta ide. Szerintem évtizedeken át nem csak mi voltunk elzárva Franciaországtól, hanem ők is Magyarországtól. Ők talán még jobban, mint mi. A magyarok többsége biztosan tudja, hogy a mai Franciaország már nem a három testőr országa. A franciák egy része nem csak azt nem tudja, hogy mi is EU-tagok vagyunk, de még mindig valamilyen egzotikus keleti gyarmat képében élünk bennük. Ne mondd, hogy nem! Magam is beszéltem ilyenekkel. Na, mindegy, most nem ez a kérdés!

Szegény francia lány idejött, majd eltűnt. A rendőrség nyomozgatott, sőt, talán még nyomozott is, de semmi. A lány sehoh. A szülők ezt nem hagyták annyiban, ami emberileg érthető. Idejöttek, botrányt csaptak, mozgósították a francia sajtót. Köszönjük szépen, hiszen most többet beszélnek Magyarországról, mint bármikor. A francia sajtót ugyanis nem hatja meg sem egy Bartók Év, sem a magyar idegenforgalmi hatóságok nyugati reklámkampánya, Gyurcsány éppen esedékes történelmi bejelentése pedig főleg

nem. Nem csak az a fontos, hogy beszéljenek rólunk, hanem az is, hogy mit mondanak. A francia szülők közölték, hogy ők nem bíznak a magyar rendőrségben. Szó, ami szó, megértem őket, bár nehezre esik kimondani.

Mi az én gondom? Ad egy: a magyar rendőrség főnökei, akik nyilván világlátottabbak az átlag rendőrnél, miért nem dobtak be apait-anyait, amikor hallották, hogy egy francia lányról van szó? Ad ketto: a magyar diplomácia miért nem tette szóvá, hogy egy ilyen ügy felfújása rossz fényt vet Magyarországra, amely nem szovjet gyarmat, még csak nem is a francia idegenlégió egyik gyakorlótere, hanem egy szuverén ország? Ad három: meddig tart még az, hogy az illetékesek összecsinálják magukat, ha a párizsi újságok megírják valamit, de mit sem törődnek azzal, amit mi mondunk. Ha ugyan is a Belvárosban, az utcán lenne rendőr, legalább éjszaka, ilyen esetek nem történnének meg, sem francia, sem magyar lányokkal.

YES, WE CAN

Ha nagyon unod az életedet, navigálj az MSZP honlapjára! Jó, nem egy Ludas Matyi, ha még emlékszel arra, amire gondolok, de szerezhetsz magadnak pár felhőtlen percet. A múlt héten valami európai delegációval találkoztak a szocik legjobbjai. Te, hogy ezek miket nem mondtak? Butor Klára pártigazgató például elmondta, hogy „az embereket kizárólag az érdeklő manapság, ami velük történik”. Érted Te ezt? Mi a túró érdekelne, amikor már almát se veszek a közértben, mert olyan drága? Okos pártigazgató folytatja:

„Ennek fényében különleges energiákra van szükség ahhoz, hogy megértessük velük, valójában mit is szeretnénk elérni, ami egyben az ő saját érdekük is”. Tényleg, hogy nem látjuk be, hogy az ÁFA-emelés, az áremelés a mi elemi érdekünk? Hogy lehetünk ilyen földhözragadtak? Szégyelljük magunkat!

Na, aztán a másik! Lévai Katalin, akit a szocik nagyon csípnek. Tudod, ez a nő, akinek fáradtságos EP-képviselői munkája mellett van ideje „női sorsokat boncolgató” regényeket írni. Na, szóval Katalin asszony azt mondja: „a tavalyi amerikai választásokat az internetes kampánnyal sikerült megnyernie Obamának, így a demokratához hasonlóan, erre nekünk is óriási hangsúlyt kellene fektetni”. Te, ez a nő már akkor elszállt, amikor esélyegyenlőségi miniszter volt. Nem tudom, hogy az miért nem jut az eszébe, hogy munkahelyeket teremtsenek, nem virtuálisakat, hanem valóságosakat?

A gyűlés végén megnyugodhattak azok is, aki Laci kedvéért, tudod, a mi Lacink kedvéért húzódtak be a hideg utcáról. Nos, Kovács László, az EU adó- és vámügyi minisztere felvilágosított bennünket, hogy nem a Gyurcsány-intézkedések nyúzzák meg a népet, csak a nép gondolja így, mert, hogy a Fidesz „mármár gyomorforgató kommunikációja” miatt szegény népünk megszorításként éli meg azt, ami tényleg megszorítás.

De még nincs vége. Mindjárt kontrázt a másik EP-szépség, tudod, a Gurmai Zita. Jól figyelj, nem akármit mondott, nem mondom még egyszer: „verejtékes munkával igenis lehet tenni Magyarorszáért. Mi is meg tudjuk tenni azt, ami az Egyesült Államokban is sikerült”. Mivel, ezt Te nem értheted, de ne csüggedj, nekem is utána kellett nézmem, elmagyarázom: ez az „igenis meg lehet tenni” szöveg nem más, mint az Obamák jelszava: „yes, we can”. Szerény véleményem az, hogy nem Obama közhelyeit kellene bifláznunk, hanem megadóztatni a gazdagokat, a multikat, megvédeni a nemzeti gazdaságot. Ezt mi, munkáspártiak speciel meg tudnánk tenni, a szocik azonban nem!

THÜRMER GYULA

A MUNKÁSPÁRTI POLGÁRMESTER

BESZÉLGETÉS GULYÁS JÁNOSSAL,
BORSODBÓTA POLGÁRMESTERÉVEL, A MUNKÁSPÁRT KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

Gulyás János mindennapi problémája, hogy a munkanélküliek gondjain hogyan segítsen. Próbálja úgy megszervezni a közmunkákat, hogy minden család részesüljön belőlük. Civil szervezetekkel összefogva folyamatosan pályázatokat ír, hogy a helyiek megélhetési gondjait megoldja. Mégis azt tapasztalja, hogy hiába az önkormányzati akarat, a politikai vezetők sokat beszélnek, többek között a falvak élhetőbbé tételéről – a gyakorlatban nincs előrehaladás.

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Mindig szerettem az ifjúsági életet, a közösségi összefogást, a közös rendezvényeket, az együttgondolkodást. Középkorúként lettem a KISZ tagja, majd az egyetemen az alapszervezet titkárána választottak. Munkahelyeimen és a katonaságnál is aktív KISZ-szervező és alapszervezeti titkár voltam, részt vettem a bizottságok munkáiban is. Feleségemet is a KISZ-munkának köszönhetően ismertem meg. A Szekszárdi Egészségügyi Szakközépiskola tanulóinak tartottam tájékoztatót a hatvani építőtáborban. Feleségem harmadik osztályos tanulóként volt jelen, és az elmondottak mellett én is jelentősen lekötöttem a figyelmét. Egyetemista-ként lettem az MSZMP tagja, s bár pártfunkciót soha nem töltöttem be, mindig kivettem részem a mozgalmi feladatokból.

– *Azok közé tartozol, akik polgármesterként folytatták tanácselnöki munkájukat...*

– Miután Ózdról hazaköltöztünk, bekapcsolódtam a helyi közösségi életbe. 1985-ben tanácstagnak választottak, egyúttal felkértek a helyi Hazafias Népfront elnöki feladatainak ellátására. Mindkettőt örömmel végeztem, és talán ennek köszönhető, hogy a nyugdíjba vonuló tanácselnök javasolta, hogy legyek az akkori Borsodbóta – Uppony Községek Közös Tanács tanácselnöke. 1986. május 1-én választottak meg, azóta is betöltöm ezt a tisztséget, 1990-től polgármesterként.

– *A Gulyás családot megbecsülte a szocializmus?*

– Nagy öröm volt a szüleim számára, hogy két éven belül mind a négy gyermekük megkapta a Kiváló Dolgozó kitüntetést, mi pedig ma is büszkék vagyunk arra, hogy abban az időben ilyen módon is elismerték tevékenységünket. Családunkban mindig érték volt a tisztesség, a becsületes munka. Ezt tanultuk szüleinktől, ezt képviseltük testvéreimmel együtt. Ma is ennek szellemében élek.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Szabadidőm kevés van, mert a polgármesteri tevékenységgel kapcsolatban nemesak a napi munkaidőt kell ledolgozni, hanem az egyéb rendezvények is sok időt, hétvégéket is lefoglalnak. A pártmunka is odafigyelést igényel, valóban, sokszor a szabadidő rovására. Nem bánom! Amikor mégis szakítok egy kicsit, akkor az apámtól örökölt szőlőt és gyümölcsöst művelem. Segítenek ebben barátaim és családom tagjai is. Igazi kikapcsolódás fizikai munkát végezni és gyönyörködni a természetben, abban, hogy egy-egy gyümölcs vagy szőlő hogyan fejlődik ki. Emellett szívesen borászkodom és beszélgetek a pinceszomszédokkal a téli kóstolgatások alkalmával.

– *Mi a kedvenc ételed?*

– Nem vagyok válogatós, és sajnos igen rendszertelenül étkezem. A leveseket, a káposztából és babból készült ételeket szeretem a legjobban, ezért a feleségem mindig gondoskodik róla, hogy legyen belőlük a hűtőben.

– *Mik a tapasztalataid az elmúlt idők változásairól?*

– 1990-ben nem sok hiányzott ahhoz, hogy bekerüljünk a parlamentbe. A helyi alapszervezetben is sokat dolgoztunk azért, hogy eredményesen szerepeljünk. Gyűjtöttük az ajánlószervényeket, ragasztottuk a plakátokat, szerveztük a választási gyűléseket. Azóta kevesebben lettünk. Itt Borsodbótán sokan emlékeznek a szocialista rendszer pozitívumaira. Ma mindennapi problémám, hogy a nagyszámú munkanélküli gondjain hogyan segítsék. Úgy próbálom megszervezni a közmunkákat, hogy lehetőleg minden család részesüljön belőle, ezenkívül a különböző civil szervezetekkel folyamatosan pályázunk. Naponta mutatják az emberek a csekket, és mondják, hogy nincs miből kifizetni a villanyt, a vizet, nem tudnak ruhát és ennivalót venni a gyerekeknek. Bár vannak a falusi életkörülményeket javító elképzelések, általában a megvalósításuk csapnivaló. A politi-

Gulyás János

1956. április 20-án született Borsodbótán, szülei negyedik gyermekeként. Büszke arra, hogy csak a tanulmányai, a katonaság és az első munkahely miatt hagyta el szülőhelyét. Édesapja bányász volt, mint a legtöbb ember ezen a környéken, édesanyja háztartásbeliként tartotta össze családját.

A Kazincbarcikai Irinyi János Vegyipari Szakközépiskolában elért kiváló eredményeinek köszönhetően nyert felvételt a Nehézipari Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karára. 1979-ben okleveles gépészmérnök-ként végzett. Hosszú évekig tervező és fejlesztőmérnök volt az Ózdi Kohászati Üzemekben. 1991-ben a Miskolci Egyetem Kohómérnöki Karán Környezetvédelmi Szakmérnöki diplomát, 2001-ben pedig terület- és településfejlesztő menedzseri szakmát is szerzett. Jelenleg Borsodbóta polgármestere, KB-megbízott, neve szerepel a Munkáspárt EP-listáján is.

kai vezetők sokat beszélnek, de a gyakorlatban nem haladunk előre.

– *Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– Nem kérném a három kívánságom teljesítését. Elég lenne, ha Magyarországon mindannyian olyan életkörülmények között élhetnének, ahol adott a biztos munkahely, a biztos megélhetés.

– *Családod támogat munkásságodban?*

– Családom tagjai is hasonló gondolkodásúak. Ami a legfontosabb: Borsodbótán még érték az igazi baloldal. Ők az én nagy családom.

Nyílt levél Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek

Miniszterelnök Úr bétfön a Parlamentben elmondta „nemzetmentő, a gazdasági válságot megoldó” programját. Mondhatnám azt, mit sokan mások mondanak, hogy várva várt programját, de nem mondom. Én, mint egy a sok tönkrement középvállalkozó közül, már régen nem várok a Miniszterelnök Úrtól semmit, és főleg nem nemzetet mentő, válságot megoldó programot.

Miniszterelnök Úr természetesen ezúttal sem hazudtolta meg önmagát. Az adók emelését nemes egyszerűséggel adócsökkentésként adta elő, a szociális juttatások szűkítését reformként, és sokat, nagyon sokat beszélt arról, hogy mit is akar csinálni 2016-ban, 2020-ban, és ennek milyen hatásai lesznek 2050-ben. Már fel sem háborodom ezen az arcátlanságon, csak interpellálok. Miniszterelnök Úr! Ezek az intézkedések későn jöttek, nem igazak, más kell, és egyébként is, miért higgyünk Önnek?

Későn jött intézkedések

Későn jöttek, elkéstek, mert az élők munkája adóját drasztikusan csökkenteni – ahogy a Munkáspárt programjában folyamatosan követelte – 2002-ben kellett volna elkezdni, amikor pártja hatalomra került, és mellesleg, ahogy a választási programjában ezt meg is ígérte. Akkor még lett volna esélye egy sor vállalkozásnak arra, hogy talpon maradjon, hogy versenyképességét megőrizze. Ezzel szemben a fixen beígért adók csökkentése helyett – emlékszik, hogy az egészségügyi hozzájárulás eltörlését, a TB 4 százalékos mérséklését ígérték? – az elmúlt 7 évben folyamatos volt az ilyen vagy olyan adók növelése, új adók bevezetése. Adócsökkentés helyett folyamatosan és drasztikusan nőttek az energiaárak, a szállítási költségek, egyre kevesebbet ért és ér az emberek jövedelme.

A versenytársak felnöttek, és mi ebben a versenyben, nyugodtan kimondhatom, alul maradtunk. Hány álmatlan éjszakát töltöttem azzal, hogy önmagam okoljam a kudarcokért, pedig ma már látom: az okok nem bennünk keresendők. Amikor az egységnyi megtermelt áru bevétele egyre kevesebb, a rávetített költség meg folyamatosan nő, azt melyik kis- és középvállalkozó éli túl? Látjuk, hogy egyre kevesebb.

Miniszterelnök Úr mostani intézkedései későn jöttek, mert az elmúlt 19 év privatizációja az ehhez kapcsolódó, azokat kiszolgáló politika a multik, a külföldi tőke totális diktatúráját hozta. Ahol a külföldi tőke megjelent, ott a versenytársakat kiirtotta. Így mentek tönkre a kisboltok, a kistermelők.

Késő azért is, mivel szinte nincs olyan vállalkozás, amit érdemes lenne csinálni. Ahol multi van a piacon, ott meg se próbálja magyar vállalkozó! Multinak beszállítani? Embert próbáló feladat, az tanácsolja, aki maga soha nem próbálta. Tudom, mert majdnem egy évtizeden át beszállítói voltunk a multiknak, többnek is. Nekem nem kell elmesélni, hogy ez mit jelent. Persze, ma már ez sincs, mivel a világ erősen globalizálódik, a multi körbenéz, hol a legolcsóbb az áru, és onnan vásárol. A minőség nem számít! Ezért irreális a mezőgazdasági miniszter felvetése, hogy a nemzetközi bevásárlóközpontok 80 százalékban hazai terméket forgalmazzanak. A Munkáspárt ezt sokszor követelte évekkel ezelőtt, akkor kellett volna ezt feltételnek szabni, amikor beengedték őket a hazai piacra, azzal megmenthető lett volna a magyar mezőgazdaság, a könnyűipar. Ma már nincs olyan magyar mezőgazdaság, árut termelő ipar, ami ezt a 80 százalékot produkálni tudná. Valaki komolyan gondolja, hogy a tönkrement, felszámolt, megszüntetett tevékenységeket valaki újra fogja kezdeni?

Leírom a saját családi példámat. Lányom, aki közgazdasági főiskolát végzett, négy nyelven beszél, körbenézett, mit is csináljon. Önálló vállalkozást szeretett volna, a maga ura akart lenni, a maga tehetségével szeretett volna valahova jutni. Esküvőszervezés: nincs multi, csak hazai versenytársak vannak, azokkal megbirkózunk. Öt évig bírta. Áprilistól októberig éjjel-nappal, szombat-vasárnap is dolgozott. Arra nem tellett a hivatalos bevételből, hogy egy főállású segítő alkalmazzon, mi családtagok segítettük a szállításban, az előkészítésben. Öt év múlva feladta. Elment külföldre, megfogadta az Ön tanácsát: „nem muszáj itt élni”! Ne nyugtassa meg magát! Ez nem egyedi eset.

Beszéljünk az „adócsökkentésről”!

A személyi jövedelem alsó kulcsát 18 százalékról 19-re kívánja „csökkenteni”, úgy hogy a sávhatárt szakaszosan kitolja 3 millió forintig. A 19 százalék 1 százalékkal több, mint a 18. Az a munkásember, aki eddig 18 százalék adót fizetett, 1 százalékkal több adót fog fizetni, akárki akármit mondjon. A többi meg spekuláció! Lendvai Ildiko, frakcióvezető asszony vehemensen bizonygatta, hogy az átlagbért kereső emberek 11 ezer forinttal kevesebb adót fognak fizetni. Ő kiszámolta. Számos baja van ennek a számításnak, de legfőképpen az, hogy a képviselő asszony nem ismeri a valóságot. Ma Magyarországon nagyon kevesen élnek átlagbérben. A rendszerváltás 20 éve azt a szomorú változást hozta, hogy a lakosság egy szűk rétege nagyon jól él, az átlagbér többszörösén, a többség azonban rosszabbul él, átlagbér alatti jövedelmen. Így jön ki az átlag. Önnek, Miniszterelnök Úr, evidencia, hogy az alacsonyabb bérűek fizetik meg a magasabb bérűek adócsökkentését? Milyen világot élünk?

A vállalkozások nyeresége után fizetendő társasági adót Ön 16 százalékról 19-re kívánja „csökkenteni.” Szerintem ez 3 százalékkal több, mint ami volt. Abban az esetben, ha eltörlik a 4 százalék különadót, amit szégyen volt bevezetni, 1 százalék csökkenésről beszélhet.

Húsz százalékról 23-ra kívánja „csökkenteni” az ÁFA-t. Ez 3 százalék növekedés! Nagy érvágás a lakosoknak, különösen az alacsony jövedelműeknek, de a vállalkozásoknak is. Ebben az ÁFA elszámolási rendszerben a 3 százalékot meg kell termelni, 3 százalékkal több forrás kell, mert lehet, hogy egy évig finanszírozni kell. Tudja-e Miniszterelnök Úr, hogy a havi ÁFA-bevallónál jogos követelésüket 1 millió forintig nem lehet visszaigényelni, de még át sem lehet vezetni? Ez azt jelenti, hogy az adóhatóság egy évig ingyen használja a pénzünket. Ebben a körbetartozós világban milyen megnövekedett nehézségeket fog ez okozni? Az ÁFA növelése nagy ár egy ilyen tingli-tangli „adócsökkentésért”! Én összességében nem látok jelentős adócsökkentést, csak azt látom, hogy a változás újra és újra az alacsony jövedelműeket sújtja, és a kis- és középvállalkozásokon sem lendít valami nagyot.

Beszéljünk a szociális támogatás változásairól!

Mindig kételkedve figyelem azt, amikor egy magát baloldalinak nevező párt a szociális kiadások megkurtításáról beszél. Például a családi pótlékról. A családi pótlékot azért találták ki, hogy a családok életkörülményeiből adódó különbségeket mérsékeljék. Akkor miért kap családi pótlékot a bankigazgató? Én szégyellnék ezzel a példával előhozakodni. Önök nem tudtak azon a liberális gondolkodáson túllépni, hogy minden gyerek gyerek, akárki gyereke is legyen. Pedig nem így van! Van gyerek, aki mindent megkap az életben, s van, aki nem kap sokat az élettől. Az előbbit nem kell, nem szabad támogatni, az utóbbit viszont támogatni, segíteni kell! Csak a határokat kell meghúzni, és a mértékeket meghatározni! Szerintem ennyire egyszerű. Még bátorság sem kell hozzá! Vagy igen? Miniszterelnök Úr nem meri a gyárigazgatónak megmondani, hogy a családi pótlékra nem jogosult?

A Gyeddel kapcsolatos megszorításokat felháborítónak tartom. Még ma is fülemben cseng a rendszerváltók nagy vádja „pusztul a magyar... minden évben ceglédnyi lakossal vagyunk kevesebben”. Akkor miért nem támogatjuk az anyaságot? Kijön az iskolából a fiatal, munkahely nincs, esélye sincs, hogy munkaviszonyt teremtsen. Akkor még azt a lehetőséget sem támogatja, hogy családot alapítson, gyerekeket szüljön? Abhelyett, hogy ösztönöznének, megszorítanak. Bizom benne, hogy az intézkedés mögött nem rejtett rasszizmus van, mert, ha igen, azt adminisztratív intézkedéssel tisztességtelen rendezni.

A nyugdíj tervezett változásairól

A Munkáspárt még ezekben a nehéz időkben is ragaszkodik ahhoz, hogy nem kívánatos a nyugdíjkorhatár felemelése, sőt a csökkentését javasolja. Amikor a kormány a nyugdíjakról beszél, egyetlen szempontból vizsgálja a kérdést, és ez a finanszírozás. Elismerem, hogy kitolódott a nyugdíjkorhatár, nőtt a nyugdíjasok száma, amiben nagy felelősége van a rendszerváltásnak azzal, hogy a kapacitások megszüntetésével, leépítésekkel idő előtt nagyon sok embert kényszerített nyugdíjba. Elfogadom, hogy az aktívak befizetései nem fedezik a nyugdíjak összegét. Nem fedezik, mert nagyon alacsony az aktív keresők száma. Ugye Miniszterelnök Úr, egyetért azzal, hogy ha annyi munkahely lenne, mint a szocializmus legrosszabb évében volt, nem lenne kérdés a nyugdíjak finanszírozása? És abhelyett, hogy most a munkahelyteremtésen dolgoznának, korlátoznak, emelnek, elvesznek. Én ekkora munkanélküliség mellett engedném, hogy az emberek nyugdíjba menjenek, éppen azért, hogy legyen lehetősége a fiatalnak dolgozni, és ne azzal kezdje az életét, hogy sorba áll segélyért!

Más kell!

Az kell, amit a Munkáspárt mond, és következetesen mondott 20 éven keresztül! Ez a válság nem váratlanul jött, nem okozhatott senkinek sem meglepetést. Ön is tudja, mert tanulta, a kapitalizmus természetéből adódik az, hogy ciklikus válságok követik egymást. Hol kisebbek, hol nagyobbak. Ez most – mint az egyszeri mesében – gömböcnyi, egyre nagyobb lesz, egyre több embert, országot fal fel. A bajt tetézte az, hogy ez a válság a magyar gazdaságot hihetetlen legyengült állapotban találta. A kérdés az, hogy képesek-e kezelni a válságot, vagy a belső feszültségek kikenyszerítenek más, drámai változásokat? Emlékeztetni szeretném, hogy ebből már kapott leckét, amikor az egészségügy – úgymond – reformját le kellett állítania. Emlékszik? Társadalmi nyomásra! Hogy nem tanult belőle, azt hallom, mivel újra fenyegeti a társadalmat azzal, hogy elkerülhetetlennek tartja ezen „reformok” későbbi időben való végrehajtását.

Más kell! Nem kell több külföldi, elég multi van az országban! Korlátozni kell őket, meg kell őket adóztatni! Már látjuk, hogy az adókedvezmények ellenére is csökkentik a termelést, bezárják a gyárakat, ha érdekeik úgy kívánják.

Támogatni kell a hazai kis- és középvállalkozót! Pályázati pénzekkel, állami megrendelésekkel, vissza nem térítendő támogatásokkal, vállalkozás adócsökkentéssel, kiszámítható, stabil adórendszerrel. Olyan gazdasági környezetet kell teremteni, ahol munkahelyek teremődnek. Ez a kulcsa a jó gazdaságpolitikának.

Értékváltás kell! Új értékrendszer, melynek középpontjában a munka, az ember áll, nem a pénz, a profit, az ügyeskedés. Nem szabad eltérni a gyermekek éhezését, a hajléktalanságot, a kilakoltatást, a gáz, a villany kikapcsolását. Nem lehet a társadalmi különbségeket tovább növelni!

Az Ön által felvázolt „megváltó” csomag sehova sem visz, a válságot nem oldja meg, tovább szegényíti az embereket, a nyugdíjasokat. Ez nem a megváltás programja!

Ne vegye udvariatlanságnak, de nem írom ide, hogy tisztelettel. Önt nincs miért tisztelnem.

Karacs Lajosné
vállalkozó,
a Munkáspárt alelnöke

EGYÉL KOCSONYÁT MISKOLCON!

Miskolcon idén is megrendezték a Kocsonya Fesztivált. Ezernyi kulturális rendezvény, közéleti találkozók, na és persze az utcai forgatag, árusokkal, mutatóanyagokkal, mangalica-szalonnával, rétesel és – persze – kocsonyával. A rendezvényre tavaly először látogatott el Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke. Az ötlet bevált, s a megyei, városi pártvezetés úgy döntött: a jót folytatni kell! A mostani látogatás jó alkalmat teremtett arra, hogy a városban megismerjék a Munkáspárt leendő képviselő-jelöltjeit, köztük

Fülöp Józsefnét, aki egyben a párt városi elnöke is, és Répási Zoltán vállalkozót, a Munkáspárt és a Baloldali Front lelkes tagját. A kis csapat a nagy hideg ellenére a város főutcáján elbeszélgetett a miskolciakkal, az árusokkal, a vendéglősökkel. Karacs Magdi, a párt alelnöke, aki szintén részt vett a programban, rábeszélte a nem édesszájú elnököt, hogy kóstolják meg a helyi réteseket is. A látogatás persze nem merülhetett ki ennyiben.

A munkáspárti csapat felkereste a nemzetközileg is elismert Nanotechnológiai

Kutatóintézetet, ahol érdekfeszítő eszmecserére került sor Pungor András igazgatóval. Thürmer elmondta a sajtó képviselőinek, hogy a Munkáspárt a magyar tudomány, a magyar oktatás, a magyar gazdaság fejlesztésében látja a válság megoldását, és nem abban, hogy Magyarországot még jobban kiszolgáltatassák az IMF-nek és a nemzetközi nagytőkének. A magyar lehetőségek kihasználására tanulságos példa a Miskolc-Tapolcai Barlangfürdő, amelyet szintén felkeresett a párt elnöke. Hódi Zoltán, a Miskolc-Avas Gesztenyés-kerti Idősek Otthonának tulajdonosa elmondta: ebben a házban azok az idősek laknak, akik tisztességes munkával szereztek meg a szükséges pénzt. Igen, de mi lesz tíz év múlva? Vajon lesznek-e olyan nyugdíjasok, akik akkor be tudják fizetni a szükséges pénzt? Ez utóbbit a pártelnök kérdezte, és rögtön elindult az eszmecsere a mai nehéz helyzetéről.

Borsodtól sokat vár a párt! – mondta Thürmer Gyula a nap végén Budai Ferenc megyei elnöknek és a Baloldali Front jelenlévő vezetőinek, Tóth Dánielnek és Nagy Juditnak. ■

Választásra készülnek a szobi kommunisták

Az Európai Parlamenti választások jegyében a szobi alapszervezet taggyűlést tartott február 21-én. Nagy Sándor, a helyi alapszervezet elnöke sorra vette a környékbeli településeket, és előzetes számvetést készített arról, hogy hol, mennyi ajánlószelvényt kell összegyűjteni. A feladat mindenki számára egyértelmű, csakúgy, mint az egy napi jövedelem befizetésének kérdése. Minden jövedelemmel rendelkező elvtárs felajánlotta egy napi bevételét, volt, aki többet is. A szobiak már felismerték a „Megérte? Ezt akartad?” röpirat terjesztésének fontosságát, s munkájukban erre az anyagra kívánnak támaszkodni. Ismerik az elvárt számokat, tudják a dolgukat: kövessük a példájukat!

MIT KAPUNK A KAPITALIZMUSTÓL?

Sokan hitték, hogy a kapitalizmus világa jobb lesz. Akik így képzeltek, mára csalódtak. Húsz éve a mezőgazdaság még egymillió embernek adott megélhetést - ma alig százezren dolgoznak benne.

De a kis- és középvállalkozók sem örvendeznek annyira az új világnak. Rájöttek, hogy igaz a mondás: a nagy halak megesszik a kis halakat. Mind több kis üzlet tulajdonosa kényszerül vállalkozását feladni. Zöldségboltosok kerülnek a tönk szélére az úgynevezett jóléti társadalomban, jelzik az „Eladó”, „Kiadó” táblák a kiürített helyiségek ajtaján. Ez lett a sorsa az egyetlen zöldség-gyümölcs kiskereskedésnek is a nagykorösi Bányai utcában, ahol - vagyis az egész lakótelepen - nincs egy vendéglátóhely sem. A Lilla presszó is a múlté már. Pusztít a kapitalizmus, mint a pestis, miközben pusztít-

ja, fölemészti önmagát is: ezért a világgazdasági válság, amely minket sem kímél.

A nagy áruházak, amennyire bővítették a kínálatot, annyi rosszat tettek a napi gyakorlatban. Lefokozták a valaha jól képzett szakemberekkel dolgozott, vevőközpontú kereskedelmet. A kereskedőből eladó lett, az eladóból pedig polcokat töltetőgő kuli, aki áruk tömegét húzza-vonja görgős kocsival, többnyire segédmunkási bérért.

„Megérte? Ezt akartad?”

KOHL ANTAL

22 évesen „öregfiú”

Nehéz ilyet leírni, pedig hát: mégis! Öregnek éreztem magam, huszonekét évesen, amikor egy frissebb generáció – remélem nem példaértékű – képviselőivel találkoztam. Nem volt bonyolult helyzet: élelmiszerért mentem egy közeli nagyáruházba. A kisboltokat már rég bezárták örökre, s ahol még megvehettem volna a szükséges dolgokat, dupláját fizettem volna: kénytelen voltam ott vásárolni.

Barátokkal álltunk a főbejárat előtt, beszélgettünk, néztük a vásárló embereket. Hamar úgy éreztem: egy másik bolygóra csöppentem. Vagy száz évvel korábbra, ahol én mondom azt: „Ezek a mai fiatalok! Bezzeg az én időmben!”. Sosem hittem volna, hogy megértem a lényegét. De 15 éves forma srákokat elnézni rózsaszín tarajos hajjal, minősíthetetlen trágár beszéddel, vasalt orrú bakancsban, turulmadarastól, Nagy-Magyarország térképes matricákkal – nekem is sok volt. Fiatalnak hittem magam, de 22 évesen én már nem közéjük tartozom, talán sosem tartoztam. Én is lázadtam, talán még most is, de a durvaság, a fényes nappal sörivás sosem tartozott az elfogadható megnyilvánulások közé. Egy szó, mint száz: öreg vagyok! Ehhez az új, liberális világhoz nagyon-nagyon öreg!

SZABÓ TAMÁS

Munkáspárti vádirat

Megérte? Ezt akartad?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz. Jobban fognak élni, csupa becsültes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszik magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Gondold végig, mit veszítettél és mit nyertél! Gondold végig, hogy megérte-e! Ezt akartad?

Húsz éve szocializmus volt, ma kapitalizmus van

- Húsz éve senki sem lehetett milliárdos, de a túlnyomó többségnek elfogadható élete, biztos jelene és kiszámítható jövője volt. Ma bizonytalan a jelened, kiszámíthatatlan a jövőd.
- Húsz éve az ország pénzt úgy osztották el a parlamentben, hogy jusson oktatásra, egészségügyre, a Te és a mi jólétünkre. Ma a gazdagok, a milliárdosok kapják az ország kényerének javát.
- Húsz éve megbecsülték a tisztességes munkát, ma az ügyeskedőknek, a csalóknak áll a világ.
- Húsz éve a munkásembernek becsülete volt, ma másodosztályú polgár saját hazájában.
- Húsz éve sem volt minden fenszögig tejföl. De éreztük: a szocializmus van az emberekért, és nem az emberek vannak a szocializmusért. Ma nem a kapitalizmus van értünk, mi vagyunk a kapitalizmusért.

Vigyed! Terjeszd! Magyarázd!

Elkészült a „Megérte? Ezt akartad?” című röplap. A megyei elnökségek ezekben a napokban vehetik át. Most van muníción, pártszervezeteink, aktivistáink most országszerte dolgozhatnak vele. A cél nem az, hogy a postaládákba szórjuk szét, hanem hogy keressünk fel személyesen minél több embert, és beszéljünk velük. A városokban, megyeszékhelyeken szervezzünk nyilvános utcai kitelepüléseket, s adjuk kézbe a munkáspárt értékelését a rendszerváltás húsz esztendejéről. A fiataljaink, a megyei elnökségekkel közösen a következő hónapokban akciókat szerveznek azokhoz a gyárakhoz is, ahonnan ezekben a hetekben munkások százait, ezreit bocsájtják el – többek között az esztergomi Suzukihoz, a dunaujvárosi Hankookhoz, a hatvani Bosch-hoz, a győri Audihoz, de Pécsre, Debrecenbe és Komárom megyei cégekhez is.

A február-márciusi országos akciónkat a legtudatosabban használjuk fel arra, hogy az európai parlamenti választások előtt minél több új szimpatizánst, támogatót találjunk, s vegyük fel őket az un. „ezres listákra”, azok sorába, akiket néhány hónap múlva a kopogtatócédulákért is felkereshetünk.

ELLENTÁMADÁS!

A görög kommunisták kongresszusai mindig is fontos eseménynek számítanak, hiszen a görög baloldal meghatározó pártjáról, az európai és a nemzetközi kommunista mozgalom egyik legerősebb és legbefolyásosabb pártjáról van szó. A mostani, 18. kongresszust azonban különösen felfokozott érdeklődés előzte meg. Mit tesz, mit tehet ez a párt a kapitalizmus mai válsága közepette? Milyen kiutat, milyen alternatívát kínál a tömegeknek?

KIHASZNÁLNI A VÁLSÁGOT

A kapitalizmus világszerte válságban van, és ez komolyan érinti Görögországot is. Aleka Paparigha, a Görög KP főtitkára rámutatott egy új elemre is, nevezetesen arra, hogy a válság „hatással lesz Kínára, Oroszországra és más olyan országokra, amelyek a kapitalista fejlődés magas fokát érték el az elmúlt években”. Ebben a helyzetben – úgymond a válságot kezelendő – a vezető tőkés erők megkísérik egy frontba kovácsolni ezeket az országokat, belpolitikai téren pedig a „kormányokat, neoliberális és szociáldemokrata pártokat, vállalkozói szövetségeket”. Paparigha kiemelte, hogy ezzel és ezernyi más eszközzel igyekeznek eltéríteni a munkásság, az elégedetlen tömegek harcát, elejét venni az osztályharc kieleződésének, manipulálni őket, és lenyeletni a dolgozó tömegekkel, hogy ők fogják megfizetni a válság árát. A

kommunisták feladata, hogy kihasználják a helyzetet, és ellentámadásba menjenek át. Ellentámadás! Ez volt a kongresszus vezérfelirata.

HARCBAN SZÜLETIK AZ ÚJ PÁRT

Az osztályharc legfontosabb feladata ma az ideológiai harc. A görög kommunisták szerint meg kell nyerni az emberek agyát, tudatossá kell tenni bennük azt, amit saját helyzetük általános és gyors romlása miatt éreznek: a kapitalizmus nem jelenthet megoldást a gondjaikra. A megoldás a szocializmus.

Folytatni kell a küzdelmet politikai téren. A kongresszusi küldöttek a politikai osztályharc számos konkrét formájáról számoltak be. Nagy mobiltelefon-szolgáltatónál 15 percre le tudták állítani a rendszer működését. Csak azért, mert a megfelelő dolgozókkal megértették, hogy

cselekedniük kell. Ott vannak minden szakszervezeti megmozduláson, folyamatosan beszélnek az emberekkel. A közlekedésben dolgozó tagjaikon keresztül sikerült meggyőzni az embereket, hogy csak akkor sikerül eredményt elérni, ha együtt lépnek fel, szolidárisak egymás harcaival. A párt csak ezekben a harcokban szerezheti meg a tapasztalatokat, csak így lehet megtalálni azokat a fiatalokat, akikre a párt jövőjét lehet építeni.

VÉDJÜK A SZOCIALIZMUS TÖRTÉNELMI ÉRTÉKEIT!

A kongresszus második kérdése a kelet-európai szocializmus, mindenekelőtt a szovjet tapasztalatok elemzése volt. A görög kommunisták felismerték, hogy a tőkés propaganda azzal manipulálja az embereket, hogy a szocializmus nem más, mint sztálinizmus, az viszont nem más, mint diktatúra. A szocialista körök előszeretettel hirdetik, hogy ami volt, az nem szocializmus, hanem államkapitalizmus, de amit majd ők csinálnak, az lesz a szocializmus. A szocializmusról írott kongresszusi tézisek megvédik a szocializmus történelmi értékeit, és egyúttal számos kérdést másként vetnek fel. Új értékelést kap a szovjet párt 20. kong-

Együtt a görög kommunistákkal

A görög párt kongresszusán mintegy 90 külföldi párt delegációja vett részt. Jelen volt többek között Andros Kyprianou, a ciprusi AKEL új főtitkára. A Kínai KP igen népes küldöttséggel képviselte magát.

A Munkáspárt és a Görög KP álláspontja azonos az alapvető kérdésekben – hangzott el Thürmer Gyula és a görög vezetők találkozásán. A Munkáspárt elnöke találkozott Aleka Papparigha főtitkárral, és átfogó eszmecsere folytatott Dimitros Koutsoumpas külügyi titkárral. Megállapodtak arról, hogy kezdeményezik a kommunista pártok közös nyilatkozatának elfogadását az EP-választások előtt. Egyeztették azt is, hogy április és május folyamán részt vesznek egymás EP-választási kampányában.

resszusa, a békés egymás mellett élés politikája, a szocializmuson belüli reformok kérdése, és természetesen Hruscov és Gorbacsov személye is. Az anyag magyarra történő fordítását a Munkáspárt aktivistái megkezdték. A tézisek addig is olvashatóak több idegen nyelven is a Görög KP honlapján: <http://inter.kke.gr/>.

HATÉKONYABB NEMZETKÖZI EGYÜTTMŰKÖDÉS

„A Görög KP minden tőle telhetőt megtesz a kommunista és munkáspártokkal való együttműködés hatékonyabbá tétele érdekében” – mondta a főtitkár beszámolójában. Rámutatott arra, hogy a revizionizmus, a kapitalizmussal való megbékülés súlyos veszélyt jelent ma, ami ellen küzdeni kell. Élesen bírálta az Európai Baloldali Pártot: „Az „Európai Baloldali Párt létrehozása az Európai Unióban jelezte a modern opportunisták áramlatok összeolvadását az EU-struktúrákkal és a tagállamok állami mechanizmusával”. Kommunista pólusra van szükség, mondotta, azaz a ténylegesen kommunista pártok szoros együttműködésére egyenes forradalmi stratégia alapján. ■

Lengyelországi gyárfoglalás

Ukrajna után Lengyelországból is gyárfoglalásról érkezett hír – számolt be róla a Magyar Szociális Fórum – Szociális Kerekasztal csütörtökön.

Az ország délkeleti részén fekvő Stalowa Wola ZSM gépgyárat szerdán több ezer dolgozó foglalta el, hogy megakadályozza az üzem bezárását. A tulajdonosok ugyanis csődöt jelentettek, és tudatták, hogy elbocsátják valamennyi munkásukat. A gépgyár főleg Ausztriának szállította termékeit.

A gyár megszállásával egyidejűleg Stalowa Wolában nagyszabású tüntetés zajlott a szegénység ellen, a munkahelyek védelmében, a megélhetésért.

Aleka Papparigha

A most 64 éves Aleka Papparigha, a Görög Kommunista Párt főtitkára nemcsak a görög politika, de a nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő személyisége is. Szülei is kommunisták voltak, a második világháború idején részt vettek a fasizmus elleni ellenállásban. 1991-től vezeti a görög kommunistákat. Az athéni egyetemen végzett, eredeti szakmáját tekintve történész-régész. A Görög Nőszövetség alapító tagja. Kiválóan beszél angolul és oroszul.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

A SZAKSZERVEZETI MOZGALOM SZÉTVERÉSE

Húsz esztendeje, 1989. március 6-án a SZOT felfüggeszti alapszabályát, s ezzel utat nyit a szakszervezeti mozgalom szétverése előtt.

A SZAKSZERVEZETEK ÚTJÁBAN VANNAK A TŐKÉS ELLENFORRADALOMNAK

Akkoriban a magyar szakszervezeti mozgalomban egy szövetség, egy konföderáció van, a Szakszervezetek Országos Tanácsa. Komoly politikai erő, közel négy és fél millió tagja van. Az MSZMP, a kormány szövetségesének tekinti. A vállalati szakszervezeti vezetők a párttitkárokkal, ifjúsági vezetőkkel és a vállalatok igazgatóival együtt alkotják az „üzemi négy-szöveget”. Törvény által biztosított joguk és lehetőségük van a dolgozók életét érintő minden kérdésbe beleszólni, némileg még a termelésbe is. A szakszervezetek oldják meg az emberek üdültetését, s ehhez óriási infrastruktúrával rendelkeznek, üdülőkkkel a Balatonon, az ország más helyein.

A szocializmus elkényelmesíti a szervezett munkásságot. A kapitalizmusban mindennap meg kell harcolni a magasabb bérért, a jobb munkakörülményekért. A szocializmusban nem kell harcolni, hiszen ugyanaz a célja a munkásnak is, a hatalomnak is. Kikopnak a harcolni képes vezetők, előjönnek az ügyeskedők. Ráadásul ebben az időszakban megjelennek olyan gondok is, amelyekkel a szakszervezetek nem igen tudnak mit kezdeni. A magyar társadalom az 1980-as évekig nem nagyon ismeri az áremelkedés problémáját. Aztán hirtelen emelkednek az árak, ami feszültségeket idéz elő. Kezeleni kellene őket, de hogyan? Mit csináljon a

munkásszakszervezet, amikor a munkáspárt egyetértésével a munkás-paraszt kormány hoz ilyen intézkedéseket? Vigye őket az utcára? Legyenek sztrájkok? Lehetne, de teljesen nyilvánvaló, hogy abban a pillanatban a társadalmi probléma politikai konfliktussá válik. A szakszervezeteknek ilyen tapasztalatuk nincs.

Az új feladatokhoz új módszerek keltenek, új emberek. Ezt tudja Kádár is, s sok mindent tesznek is ennek érdekében. A szocializmus ellenfeleinek azonban nem az a céljuk, hogy harcosabb szakszervezetek szülessenek. A négy és fél-millió ember nagy erő, a szakszervezet pedig – minden hibája ellenére – fegyver a munkásság kezében. A tőkés rendszerváltók ezért arra törekednek, hogy felszámolják az osztályharcos szervezeteket. Ennek érdekében maradnak kiáltják ki azokat, akik kiállnak a szocializmus mellett. Korszerűtlennek nyilvánítják az egységes mozgalmat, és követelik a pluralista mozgalom bevezetését. Elhíhetik sok munkásemberrel is, hogy a szakszervezetnek „mentesnek” kell lennie a politikától. Ez 1989-ben a szakszervezeti mozgalom és az MSZMP együttműködésének felszámolását jelenti.

AKI FELSZÁMOLJA A MOZGALMAT

A kádári időszakban a SZOT vezetője Gáspár Sándor. Öt évvel fiatalabb Kádárnál. Mintha erre a munkára teremtették volna. Valamikor motorszerezőként kezd-

te a munkáját, de élete nagy részét a szakszervezetekben tölti. Az 1930-as években a szociáldemokrata pártba lép be. Élete végéig van a magatartásában valami a szociáldemokraták kötetlenségéből. 1956-ban Kádár mellett dönt, és megalapozza kettejük későbbi viszonyát. Kádárt 1988 májusában felmentik, az események elsöprik Gáspárt is.

A SZOT új vezére Nagy Sándor. 1988 nyarán, 43 évesen veszi át a tiszteket, fiatal politikusként számít. Németh Miklós egyetemi társa. Élete nagy részét a KISZ és a SZOT apparátusban tölti. Soha egy pillanatig nem dolgozik a termelésben. 1984-ben, a kádári fiatalítás jegyében lesz a SZOT titkára. Innen csak felfelé lehet menni.

A SZOT Elnöksége még 1987 februárjában tárgyal egy ügyet, amelyre 32 éven át nem volt példa. Az történt ugyanis, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetének szakszervezeti alapszervezete bejelentette: ők új és önálló szakszervezetet akarnak létrehozni. A SZOT Elnökség vitájában Gáspár ezt súlyos veszélynek ítéli, és mint ilyen, megengedhetetlennek tartja a kiválást. Nagy Sándor viszont azt hangoztatja, hogy nem lehet azok ellen fordulni, akik, úgymond, más struktúrában akarnak gondolkodni.

Nagy Sándor abban a hitben él, hogy a tőkés átmenet egyik szereplője lehet, ha megszabadul az MSZMP politikai befolyásától. A párt Központi Bizottságának tagja, sőt 1989 márciusában felszerelik nála a csúcsvezetőket összekötő titkos PB-telefon is. Telefonszáma: PB 132. Ugyanez a

Nagy Sándor 1989 augusztusában majd levelet intéz az MSZMP vezetéséhez, amelyben eljuttatja a mindentől, de különösen az MSZMP-től független szakszervezeti vezető szerepét. „A szakszervezeti mozgalom alapvető feladatának és stratégiai céljának a munkavállalók képviselőjét tekinti, ezért erre kívánja mozgósítani, és viszonyát a pártokhoz az határozza meg, hogy a pártok programja tartalmazza-e a munkavállalók érdekeit szolgáló gazdasági és szociális lépéseket, mind taktikai, mind stratégiai kérdésekben. Ahhoz, hogy a szakszervezetek ezt a társadalmi szerepvállalásukat teljesíteni tudják, meg kell állítani a lejáratás és dezorganizációra törekvő kétségtelesen tapasztalható jeleit.” 1989 szeptemberében kilép az MSZMP Központi Bizottságából, és kivieszi a szakszervezeteket a párt befolyása alól.

Az MSZMP vezetése pedig többé-kevésbé tehetetlenül szemléli az eseményeket. Grósznak nem tetszik Nagy Sándor lépése. De hát 1989 őszét írjuk. A pluralizmus, a többpártrendszer, amelynek megteremtéséhez Nyers, Pozsgay, Németh és mások mellett Grósz is hozzá-tette a magáét, javában tör előre.

Nagy Sándor képzett ember. Egy pillanatra sem szabad feltételezni, hogy merő naivitásból teszi azt, amit tesz. Már az 1987-es esetről teljesen nyilvánvaló, hogy a szocializmus politikai intézményrendszerének kikezdéséről van szó. Az értelmiségi szakszervezet önállósodása, majd a szakszervezetek szerepének újrafogalmazása Nagy Sándor tollából nem más, mint a tőkés politikai rendszer elemeinek bevezetése. Vásárhelyi Mária, Nagy Imre egykori sajtófőnökének lánya, az 1989-90-es ellenforradalom egyik ismert személyisége mondja még 1988-ban: „A szakszervezeti megoldás sok szempontból ideális küzdőteret biztosított azok számára, akiknek szeme előtt végső célként a rendszer egészének átalakítása lebegett”.

MIT VESZÍTETT A MAGYAR MUNKÁSSÁG?

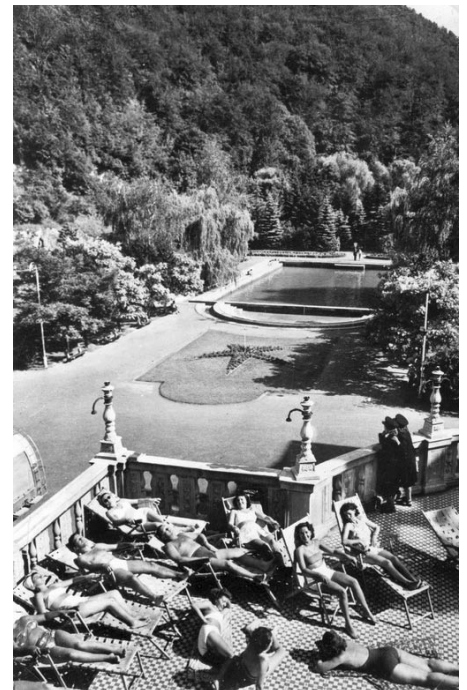
A tőkés ellenforradalom befejezi azt, amit Nagy Sándor irányítása mellett elkezdtek: felszámolja az egységes szakszervezeti mozgalmat. Politikailag egymással szemben álló konföderációk jönnek létre. A szakadás végbe megy az ágazatokban, sőt az üzemekben is, ami lehetlenné teszi, hogy a munkásság egységesen lépjen fel.

A magyar munkásosztály elszenvedi legnagyobb történelmi vereségét. Amíg húsz éve mindenki dolgozhatott, ma hivatalosan 400 ezer embernek nincs munkája, nem hivatalosan egy milliónak. Húsz év alatt másfél millió munkahelyet tettek tönkre, de egyet se pótoltak. Húsz éve a pályakezdeket tárt karokkal várták a munkáltatók. Ma körülbelül 80 ezer pályakezdő fiatal indítja életét munkanélküliségként. Húsz éve napi 8 óra munkából elfogadhatóan meg lehetett élni. Ma sokszor 13-15 óra is kevés.

A munkásság kiszolgáltatottá vált. Húsz éve a Munka Törvénykönyve a munkást, a dolgozót védte. Ma a tőkést védi. Húsz éve a szakszervezeteknek tényleges jogaik és lehetőségeik voltak az érdekvédelemben, a szociális kérdések eldöntésében. Ma a szakszervezetek jogai korlátozottak. Húsz éve megbecsülték a tisztességes munkát, ma az ügyeskedőknek, a csalóknak áll a világ. Húsz éve a munkásembernek becsülete volt, ma másodosztályú polgár saját hazájában. Húsz éve sem volt minden fenékig tejföl. De éreztük: a szocializmus van az emberekért, és nem az emberek vannak a szocializmusért. Ma nem a kapitalizmus van értünk, mi vagyunk a kapitalizmusért.

JÓ IDŐBEN, JÓ HELYEN

Nagy Sándor persze nincs egyedül a tőkés ellenforradalom idején. A SZOT Elnökségében ott találjuk többek között Kó-

SZAKSZERVEZETI ÜDÜLÉS – EGYKOR

sáné Kovács Magdolnát, későbbi munkaügyi minisztert, aki manapság az Európai Parlamentben tölti nyugdíjas éveit. Ott van persze Sándor László is, Nagy Sándor utóda, aki kevésbé jár jól. Az MSZOSZ elnökeként megpróbál valamit tenni a munkásokért, és nem csak a munkavállalókért, de nem sikerül neki. Megadja magát az MSZP neoliberális vezetésének, de a Szociális és Munkaügyi Minisztériumban legalább a kenyérgondjai megoldódnak.

Nagy Sándor jó időben, jó helyen volt. Horn Gyula elnöksége idején az MSZP vezetése fontos tényezőnek tekintette az MSZOSZ-t. A Horn-kormány szakszervezeti irányítás alá tette a társadalombiztosítást, ami azonban nem jelentett valószínű társadalmi ellenőrzést, hanem csupán az MSZP-MSZOSZ-elit uralmát jelentős anyagi források felett. Cserébe az MSZOSZ teljes mértékben az MSZP-kormányok kiszolgálójává vált. A kép teljességéhez hozzátartozik, hogy Nagy Sándor nem értett egyet a Horn-kormány privatizációs politikájával, és 1995-ben le is mondott az MSZOSZ elnöki tisztségéről. A lényegen azonban ez nem változtat. Hosszú ideig parlamenti képviselő, mondani sem kell, hogy MSZP-színében, majd a Medgyessy- és Gyurcsány-kormányban államtitkár. 2006-ban Gyurcsány szabadulni igyekszik az MSZP régi csapatától, így Nagynak is mennie kell. A jól csengő nevű Regionális Fejlesztési Holding Zrt. elnökeként keresi a betevő falatot. ■

KISS PÉTER MÉG MUNKAÜGYI MINISZTERKÉNT. ELADTÁK AZ ÜDÜLÖKET

MEGHÍVÓ

A Magyar Kommunista Munkáspárt
Nagy-Budapesti Szervezete pártaktívá értekezletet tart

Időpontja: 2009. február 28. (szombat), 10.00 óra
Helye: a Budapest 7. sz. régió (Zugló) párhelyisége
1143 Budapest, Ilka utca 32., földszinti nagyterem
Telefon: 251-77-69, 06-30-307-11-66

Napirend:

1. A nagy-budapesti pártszervezet tennivalói, a Munkáspárt 2009 évi belpolitikai és pártpolitikai feladatainak a végrehajtásában.
2. Egyebek

Kérjük, hogy a napirend fontosságára való tekintettel, a Munkáspárt előtt álló feladatok egységes értelmezése és a közös cselekvés megteremtése érdekében az aktív értekezleten fővárosi tagjaink vegyenek részt.

Halaszthatatlan távolmaradását előzetesen a fenti telefonszámokon kérjük bejelenteni.

Kajli Béla, nagy-budapesti elnök

Gondolkodó Ember Filmklub

A 2009-ES ESZTENDŐ ELSŐ FÉLÉVÉRE A KÖVETKEZŐ INGYENES FILMVETÍTÉSEINK LESZNEK:

- 2009. február 28. szombat, 17:00
A Lenin-vonat
(színes, amerikai-olasz-francia-német-osztrák játékfilm, 122 perc)
- 2009. március 28. szombat, 17:00
Agitátorok
(fekete-fehér magyar játékfilm, Hobo főszereplésével, 1969)
- 2009. április 25. szombat, 17:00
Valahol Európában
(fekete-fehér magyar játékfilm, 1947)

A filmvetítések után kötetlen beszélgetés! Gyere el!!!

HELYSZÍN: 1082 Budapest, Baross utca 61. III. emelet
(megközelíthető a 4-6-os villamossal, a Baross utca megállónál kell leszállni)

Egy napi jövedelmünket az EP-választásokra!

A Munkáspárt Központi Bizottsága felhívással fordul a párt minden tagjához, barátjához és rokonszenvezőjéhez: június elején sor kerül az európai parlamenti választásokra. Mindannyiunk szívügye, hogy a Munkáspárt induljon, és jól szerepeljen. A választásokhoz pénz kell! Segítsünk a pártnak, segítsünk önmagunknak! Mi, a Központi Bizottság tagjai felajánljuk az Európai Parlamenti választási kampány céljaira egy napi jövedelmünket.

Kérjük a párt minden tagját, barátját és rokonszenvezőjét: csatlakozzon hozzánk, és ajánlja fel egy napi fizetését vagy nyugdíját, azaz egy napi jövedelmét!

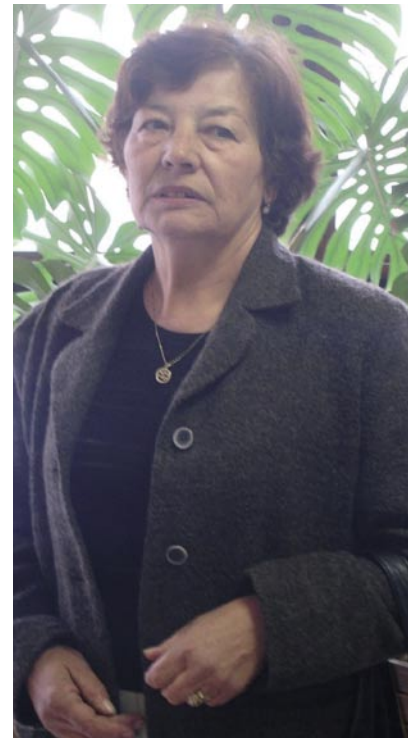
Munkáspárt
Központi Bizottsága

Csepeli példa

A Központi Bizottság határozata értelmében Csepelen elkezdtuk az EU-parlamenti választásokra gyűjteni az egy napi jövedelmeket, illetve nyugdíjakat. Párttagjaink megértették ennek fontosságát, és a gyűjtőíveken szépen gyűlnek a felajánlások. Jelen pillanatban 73 ezer forintot már be is fizettek. Itt kell megjegyeznem és megdicsérnem a tagság hozzáállását, mert szinte mindenki több felajánlást tett, mint az egy napi bevétele. A bizalmiak megkeresnek minden tagot, akik betegségük folytán nem tudnak bejönni a párhelyiségbe, elmondják nekik, mennyire fontos most a párt támogatása. Terveink szerint Csepelről legalább százezer forintra lehet számítani. Ha minden régióból ennyit fizetnének be, akkor kevesebb gondal mehetnének neki az EU-s választásoknak. Az emberek nem ígéretést, hanem a bajok megoldásának lehetőségét várják el a Magyar Kommunista Munkáspárttól!

A bizalom megvan, ne okozunk csalódást.

Kőszeginé Benedek Anna
Budapest, 10. régió elnöke

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>